

de Aar, da Peter Andreas var lille, altid haft mere end nok at gøre med at tage Vare paa de endnu mindre; og da hun tilsidst, lammet af sin Sygdom, søgte at samle alle de Smaa omkring sin Seng, var han allerede bleven for stor til, at hun herfra kunde holde Øje med ham og hans Færd.

Saaledes gik det til, at Peter Andreas saa at sige fra sin Fødsel blev en Fremmed i sit eget Hjem. I sine første Leveaar havde han sit Tilhold i Pige-kammeret og ovre i Udhuset hos en gammel Brænde-hugger, hvis nøgterne Betragtninger over alle forefaldende Begivenheder tidligt paavirkede Drengens Virkelighedssans. Senere fandt han ligesom et andet Hjem i Nabolagets store Købmandsgaarde med tilhørende Tømmerpladser, mellem hvis Gaardskarle og Krambodsvende han ligeledes tilegnede sig et ganske verdsligt Syn paa Livet og dets Goder. Samtidig udviklede dette Friluftsliv hans Krop og lagde et kraftigt Teglstensrødt paa hans tykke Kinder. Blandt Gadens og Tømmergaardenes Ungdom blev han snart frygtet paa Grund af sine Kræfter, og han opkastede sig tilsidst til Fører for en lille Skare smaa Røvere, der huserede omkring i Byen. Uden at nogen i Hjemmet vidste det, voksede han op som en lille Vild. Det var først, da han blev ældre, og navnlig, da han i Niaars-Alderen var kommen ind i Byens Latinskole, at Drengens farlige Tilbøjeligheder blev rigtig aabenbare; og Forældre og Lærere fik nu travlt med at raade Bod paa, hvad der var forsømt.

Men da var det forsilde.

*

*

*